Sb. po jejich synu Josefu V., jenž padl jako poručík čsl. legií dne 24. října 1918 u Vouziers ve Francii, z důvodu, že nejsou splněny podmínky v § 63 pod lit. a) až c) cit. zák. uvedené.

O stížnosti uvážil nss toto:

Paragraf 63 zákona ze 17. února 1922 č. 76 Sb. přiznává důchod, — činící $^1/_3$ důchodu vdovského pro jednu osobu, — rodičům voj. gážisty, jenž padl před nepřítelem a nezanechal ani vdovy, ani sirotků: a) jsou-li jeho rodiče neschopni výdělku, b) byli-li zemřelým podporováni, c) nemají-li příjmu, převyšujícího 4000 Kč ročně.

St-li byl dle znění nař. rozhodnutí nárok tento odepřen pouze z důvodu, že není u něho splněn požadavek uvedený pod lit. b), neboť zjištění úřadu, že žadatelka není výdělku neschopna, se netýká st-le, jehož výdělková schopnost byla uznána za zmenšenou o 75%, — a že by příjem žadatelů nebo příjem st-lův převyšoval 4000 K ročně, úřad vůbec netvrdí, podmínka sub a) stanovená pak není vůbec sporná.

Zbývá tedy jen zkoumati, zdali žal. úřad právem odepřel st-li důchod z důvodu, že st-l nebyl synem Josefem podporován. Žal. úřad nepopírá skutečnost podporování st-le synem Josefem, založil však výrok svůj na úsudku, že nebyly poskytovány podpory ve smyslu § 63 lit. b) cit. zák. a dále, že výživa st-lova nebyla závisla na této podpoře. Žal. úřad přikládá dle vývodů odv. spisu předpisu § 63 lit. b) cit. zák. ten smysl, že jest třeba, aby osoba, od níž se nárok na důchod předků odvozuje, přispívala podstatně k výživě rodičů a dovolává se analogie § 25. zákona o vál. poškozencích z 20. února 1920 č. 142 Sb., jenž činí nárok předků na důchod závislým na tom, zda zemřelý vál. poškozenec podstatně přispíval k jejich výživě, nebo lze-li důvodně míti za to, že by tak učinil, kdyby byl na živu.

Použití této obdoby není však přípustno, když zákon č. 76 z roku 1922 v § 63 podmínky nároku na důchod předků přesně určil a pod lit. b) stanovenou podmínku, že syn rodiče podporoval, neomezil určením způsobu a rozsahu podpor. Z okolnosti, že ve vládních motivech k osnově zákona č. 76 z r. 1922 (tisk č. 2424 k § 63—65) se uvádí, že se nárok předků upravuje způsobem, který vyhovuje dosavadnímu zvyku a přizpůsobuje ustanovení zákona o vál. poškozencích, nelze ničeho dovozovati pro výklad žal. úřadem hájený, neboť znění zákona v § 63 lit. b) nepřipouští výklad, že zákonodárce chtěl důchod rodičů učinit závislým na určité míře nebo určitém způsobu podpor, ani na tom, zda by padlý syn podstatně přispíval k výživě rodičů, kdyby byl na živu.

Nutno proto pojem podporování vykládati v § 63 lit. b) zákona č. 76/1922 jen jako opakující se poskytování jakýchkoliv příspěvků, které jsou dávány a přijímány za účelem doplnění minimální životní míry, t. j. existenčního minima v § 63 lit. c) uvedeného (4000 K ročně).

Úsudek žal. úřadu, který fakt poskytování podpor st-li synem Josefem nepopírá, že podporování to nebylo ve smyslu § 63 lit. b) zákona č. 76/1922, spočívá dle toho, co uvedeno, na mylném výkladu tohoto ustanovení.

Č. 5640.

Váleční poškozenci. — Administrativní řízení: Zemskj úřad pro válečné poškozence (v Bratislavě) není vzhledem

k předpisu § 2 zák. č. 146/1923 příslušný rozhodovati o dodatečných přihláškách o důchod vál. poškozenců, podaných po uplynutí lhůty uvedené v §§ 28 a 29 zák. č. 142/1920 resp. v § 1 zák. č. 310/1921.

(Nález ze dne 4. května 1926 č. 9521.).

Prejudikatura: Boh. 5637 adm.

Věc: Ludevít K. v J. proti ministerstvu sociální péče (min. m. taj. Dr. Vojt. Elsnic) stran důchodu invalidního.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem zem. úřadu pro péči o vál. poškozence v Bratislavě ze 6. srpna 1924 byla přihláška Ludevíta K. v J. o lék. prohlídku a o přiznání požitků vál. poškozenců, podaná po uplynutí zákonné lhůty k přihláškám vytčené v §§ 28 a 29 zákona č. 142/20 v novelisovaném znění u okr. úřadovny v R. dne 9. listopadu 1923 ve smyslu § 2 zákona ze 4. července 1923 č. 146 Sb. a prov. výnosu z 28. srpna 1923 č. 37210 zamítnuta. — — —

Nař. rozhodnutím vyslovilo min. soc. péče, že neshledalo příčiny, aby na rozhodnutí zmíněném, na jehož odůvodnění poukazuje, k podané stížnosti st-le něčeho měnilo.

O stížnosti uvážil nss toto:

Nss-u bylo se zabývati především otázkou příslušnosti správních úřadů v této věci rozhodnuvších. V té příčině vyslovil nss v nálezu Boh. 5637 adm. právní názor, že referát min. soc. péče pro Podk. Rus, pokud se týče zem. úřad pro vál. poškozence není vzhledem k předpisu § 2 zákona z 4. července 1923 č. 146 Sb. kompetentním rozhodovati o dodatečných přihláškách o důchod vál. poškozenců pod týž předpis spadajících, poněvadž k rozhodování tomu jest dle citov. § 2 výlučně povoláno min. soc. péče v dohodě s min. fin.

Na názoru tom trvá nss i v tomto případě. K vývodům zástupce žal. úřadu při ústním jednání předneseným se podotýká, že pro přihlášky, které byly podány od osob v § 2 zák. č. 146/23 jmenovaných po uplynutí lhůty v §§ 28 a 29 zákona č. 142/1920 resp. v § 1 zákona č. 310/1921 uvedené jest co do kompetence úřadů směrodatna jedině norma § 2 zákona č. 146 z r. 1923, nikoli norma § 30 zákona čís. 142 z r. 1920 o příslušnosti zem. úřadu pro vál. poškozence, a že přihlášky spadající pod § 2 posléz cit. zák. nemohou být se zřetelem na tento zvláštní a výjimečný předpis posuzovány jako přihlášky podané dle zák. čís. 142/1920. Výrok zem. úřadem pro vál. poškozence v této věci vydaný byl dle toho, co uvedeno, výrokem úřadu nepříslušného a proto výrokem zmatečným. Poněvadž z výroku zem. úřadu pro vál. poškozence jest dle norem zák. čís. 142/20 ve znění zák. čís. 39 z r. 1922 pořad instancí k min. soc. péče přípustný, náleželo žal. úřadu, aby o opravném prostředku k němu st-lem podaném jako instance nadřízená rozhodl, při tom však především k zmatečnosti výroku zem. úřadu pro vál. poškozence pro jeho inkompetenci přihlédl, výrok ten odstranil a sám ve věci jako jediná instance, po případě v dohodě s min. fin. rozhodl. — —